

Τζιμ Νικολόπουλος..

Έφυγε ένας καλός φίλαθλος

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΜΑΪΟΥ 2015

Με αφορμή το λυπηρό γεγονός του θανάτου του Τζιμ Νικόπουλου (Jimmy Nikopoulos, 1937-2015) την περασμένη εβδομάδα, ο εκπαιδευτικός και ιστορικός, Βασίλης Βασιλάς, αποτίει φόρο τιμής σε ένα παίκτη του Πανελληνίου από τα πρώτα χρόνια της δημιουργίας της ομάδας (1960-1964) και ένα παθιασμένο υποστηρικτή της Sydney Olympic, δημοσιεύοντας μια παλιά συνέντευξη μαζί του.

Προηγούμενοι Σύλλογοι στην Ελλάδα:

Δόξα Πατρών

Πειραιϊκή - Πατραϊκή (η ομάδα της γνωστής εταιρίας)

Παναχαϊκή, Πάτρα

Πανηλειακός

Κατά την άφιξή μου στο Σίδνεϊ το 1960, κοίταξα αμέσως να βρω ένα τρόπο να ασχοληθώ με το ποδόσφαιρο. Οι αδελφές μου, Ξανθή και Άννα, μου είχαν γράψει για τον Πανελλήνιο και ήμουν ενθουσιασμένος με την προοπτική να ενταχθώ στο σύλλογο. Ήρθα σε επαφή με το σύλλογο μέσω του στενού φίλου μου, Γιάννης Polydor (Γιάννης Πολυδωρόπουλος), ο οποίος ήταν στο Διοικητικό Συμβούλιο της Παναχαϊκής, είχε, επίσης, μεταναστεύσει στο Σίδνεϊ και είχε μιλήσει με τους υπεύθυνους του Πανελληνίου. Μετά από μία - δύο εβδομάδες στο Σίδνεϊ, με κάλεσαν να πάρω μέρος στην προπόνηση.

Γνώρισα τον Πρόεδρο του Πανελληνίου, Γιώργο Ζαντιώτη (George Zantiotis) που ήταν και διευθυντής στην Ελληνική Λέσχη. Ήταν ένας σπουδαίος άνθρωπος που βοηθούσε όλους τους παίκτες του, άλλοτε πληρώνοντας το ενοίκιο τους κι άλλοτε δίνοντας κάποιο δάνειο σε όποιον χρειαζόταν χρήματα. Ο Πανελλήνιος μας έφερε όλους κοντά. Αν είχες μια ατυχία, χρειαζόσουν κάποιον να μιλήσει. Εάν γνώριζες κάποιον στο Wentworth Park, και στην συνέχεια τον Ξανάβλεπες κάπου αλλού, θα άνοιγες συζήτηση μαζί του. Πολλές φιλίες δημιουργήθηκαν μέσω του Πανελληνίου. Εκείνα τα χρόνια έγινα φίλος με τον επιθετικό της ομάδας μας, τον

Κώστα Γεννάρη και είμαστε σαν αδέρφια για πάνω από σαράντα χρόνια. Στα πρώτα μου παιχνίδια, έπαιξα στο κέντρο και στην αριστερή πτέρυγα, μέχρι που βρήκα τη θέση μου στην άμυνα. Θεωρώ τον εαυτό μου γερό αμυντικό, ειδικά στα τάκλιν, αλλά πήγαινα πάντα για τη μπάλα. Δεν αποβλήθηκα ποτέ, σε κανένα παιχνίδι.

Καθ' όλη τη σεζόν του 1961, διατήρησα τη θέση μου στην πρώτη ομάδα. Παρά το γεγονός ότι ήταν η πρώτη μας χρονιά στην 1η Κατηγορία, φτάσαμε στους τελικούς κι αυτό ήταν μεγάλο επίτευγμα! Αποδίδω αυτή την επιτυχία στη πολύ καλή συνεργασία που είχαμε μέσα στο γήπεδο, συνεχώς μιλούσαμε ο ένας στον άλλο και γνωρίζαμε το στυλ των συμπαίκτων μας και κάθε φορά που κάποιος έκανε ένα λάθος, αμέσως τον καλύπταμε. Αν και είχαμε πολύ καλούς μεμονωμένους παίκτες, παίζαμε ως ομάδα. Δεν έχει σημασία ποιος ήταν ο αντίπαλος, Prague, South Coast, APIA, ή Yugai, όλες ήταν καλές ομάδες και ο ανταγωνισμός μεγάλος. Τα δίναμε όλα και κερδίζαμε και τις ομάδες που ήταν ποιοτικά ανώτερες. Όταν παίξαμε με την Πράγα, είχαμε υψηλό κίνητρο για να τους νικήσουμε. Πέρα από τις διαφορές μας, είχαν έντεκα παίκτες στο γήπεδο, όπως κι εμείς! Θαυμάζαμε και σεβόμαστε παίκτες όπως τον Leo Baumgartner, τον Erwin, τον Herbert Ninaus, τον Manfred Schaefer και τον Walter Tamandl, αλλά δεν τους φοβόμασταν. Εάν δεχόμασταν ότι αυτές οι ομάδες ήταν πολύ καλύτερες και θα μας νικούσαν, αυτό θα ήταν το τέλος μας. Το μαρκάρισμα του Baumgartner ήταν πάντα δύσκολη υπόθεση, αλλά εγώ τον ακολούθησα γύρω από το

γήπεδο σαν είμαστε αρραβωνιασμένοι (γέλια)! Ένας άλλος σπουδαίος παίκτης που έπρεπε να μαρκάρω ήτα ο Ισραηλινός διεθνής Levi. Ο στόχος μου ήταν να κόψω κάθε μπάλα που κατευθυνόταν προς αυτόν γιατί ήταν πολύ δεξιό-τέχνης με την μπάλα. Ποτέ δεν τους έδωσα πολύ χώρο. Αν δώσεις σε τέτοιους ποιοτικούς παίκτες τρία μέτρα απόσταση, σε έχουν αφήσει πίσω. Στο ποδόσφαιρο δεν έχει φίλους... Ο αμυντικός δεν μπορεί να διστάσει ή να πάει με μισή καρδιά στην μπάλα. Πρέπει να βάζεις τα πόδια σου στη φωτιά!

Οι αγώνες με την APIA ήταν σαν επανάληψη του ελληνο-ιταλικού πολέμου το 1940. Παθιασμένοι αντίπαλοι... Ο Omeros Comino, ο Πατρινός και ο Angelo Moutsouhos ήξεραν λίγα Ιταλικά και πρόγkιζαν τους Ιταλούς παίκτες. Οι παίκτες της APIA, όπως ο Philippo Bottalico και ο Giacomo Giacometi μας έβριζαν στα ελληνικά. Σκληροί αγώνες,

εκεί ένα -δυο παιχνίδια μέχρι να επιστρέψω στη θέση μου. **Ωστόσο, πολλοί** από τους παίκτες που αγοράζονταν είχαν σπουδαίες επιδόσεις και πρόσφεραν πολλά στην ομάδα. Ένας από αυτούς ήταν ο Άγγελος Μαυρόπουλος, ο πιο καλός πλέι μέικερ του Πανελληνίου, που μπορεί να έπαιξε μόνο για δύο σεζόν αλλά άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις. Δεν έπαιζε ποτέ αντιαθλητικά, δεν έβριζε στο γήπεδο, δεν αντιμιλούσε στον διαιτητή. Ήταν επίσης πολύ ταλαντούχος παίκτης, πολύ ευέλικτος και οργάνωνε ολόκληρη την μεσαία γραμμή. Ωστόσο, υπήρχαν και Αυστραλοί παίκτες που κέρδιζαν τις καρδιές των οπαδών. Ο αρχηγός μας, ο Charlie Perkins, ήταν ένας τέτοιος παίκτης και κοίταζε πάντα γύρω για να δει ποιος είναι δίπλα του. Δεν ήταν εγωιστής, έψαχνε πάντα για ελεύθερο παίκτη. Όταν ο Brian Smith στο σύλλογο ήταν άλλη μια σπουδαία επιτυχία. Παίκτης με ήθος που έκανε τη δουλειά του πολύ καλά χωρίς να προκαλεί οποιαδήποτε προβλήματα. Οι οπαδοί μας τον εκτιμούσαν και τον σέβονταν.

Όταν άρχισαν να υπάρχουν προβλήματα στη διοίκηση του συλλόγου και πολλά εξέχοντα μέλη μας έφυγαν για να αγοράσουν το Canterbury, απογοητεύτηκα με τις εξελίξεις. Εμείς οι παίκτες, που παραμείναμε στην ομάδα είχαμε καθήκον να δίνουμε το μέγιστο των δυνατοτήτων μας στο γήπεδο αλλά δεν μας άρεσαν αυτές τις εξελίξεις. Δεν έχει σημασία πόσο μικρό είναι το ποσοστό των υποστηρικτών μας, που τους ακολούθησε στο Canterbury, εξακολουθεί να πονάει τον Πανελλήνιο. Δεν είχαμε ρόλο σε αυτές τις εξελίξεις, αλλά μας πείραζαν πάρα πολύ. Οι παίκτες λένε ότι τέτοια γεγονότα δεν επηρεάζουν τις επιδόσεις μιας ομάδας, αλλά εγώ πιστεύω ότι τις επηρεάζουν. Θυμάμαι που έβλεπα τον Τσάρλι Καραβουσάνο και του έλεγα, «Τι συμβαίνει, Τσάρλι;» Ήταν δίπλα μου για τρία χρόνια και τον εκτιμούσα για την υποστήριξη του. Ξαφνικά, ήταν με την άλλη πλευρά. Ήταν πολύ μπερδεμένες καταστάσεις. Για πολλά χρόνια μετά τα ατυχή γεγονότα αναρωτιόμουν τι τον επηρέασε αυτόν και τους υποστηρικτές του για να κάνει μια τέτοια κίνηση. Ο Καραβουσάνος ήταν ένας από τους παλαιότερους χρηματοδότες του Συλλόγου.

Από το 1964, οι δραματικές αλλαγές στην κορυφή του Συλλόγου αναπόφευκτα άρχισαν να επηρεάζουν την ομάδα. Η είσοδος μη-Έλλνων παικτών παραγκώνισε το ισχυρό ελληνικό στοιχείο στην ομάδα. Τώρα πια δεν ήμουν μόνιμος στην πρώτη ομάδα. Πολλοί παίκτες παραμερίστηκαν και έγιναν μεγάλες αλλαγές στην ομάδα. Δεν πήγα σε κάποιες προπονήσεις. Τότε είπα στον σύλλογο ότι θα φύγω από την ομάδα. Είχε φτάσει η ώρα. Το μυαλό μου ήταν αλλού καθώς είχα αρχίσει να εργάζομαι ως επιπλοποιός που ήταν βαριά δουλειά και ήμουν πολύ πιο κουρασμένος. Ο Ξάδελφός μου, ο Άρθουρ Πουλίτσας, με προσκάλεσε στο Κουίνσλαντ να εργαστώ στις καπνοκαλλιέργειες και έμεινα εκεί μέχρι το 1970. Ενώ ήμασταν στο Κουίνσλαντ, ο Άρθουρ κι εγώ πραγματικά φτιάξαμε την τοπική ομάδα ποδοσφαίρου, BG Beerwah. Ζούσαμε στην ύπαιθρο, σε απομακρυσμένο μέρος και ο μόνος τρόπος για να έρθουν οι άνθρωποι κοντά ήταν το ποδόσφαιρο.

Ο Πανελλήνιος είχε τη δύναμη να ενώνει τους ανθρώπους. Στις αρχές της δεκαετίας του εξήντα, πάνω από χίλιοι Έλληνες έφταναν στο Σίδνεϊ κάθε μήνα. Αυτοί οι μετανάστες αισθάνονταν Ξαφνικά την απόλυτη μοναξιά και έψαχναν κάτι να καλύψει αυτό το κενό. Ο Πανελλήνιος τους έφερνε κοντά, του έωνε. Εκπροσωπούσε τις ελπίδες μας. Ήταν κάτι πολύ ιδιαίτερο, ο Πανελλήνιος.

Πανελλήνιος 1961... Επάνω σειρά .. Βοηθός προπονητής Θεοφάνης Παυλιδής, Άγγελος Μαυρόπουλος, Κόμινος Ομηρος, Γιώργος Γιάνγκου, τεχνικός Τζούλιους Πόλγκαρ. Δεύτερη σειρά.. Ντόμνικ Γκαργκάλε, Τάκης Επιτροπάκης, Τζιμ Χατζής, Φρανκ Χερν και Τζον Αντέρ. Μπροστινή σειρά.. Τζιμ Νικόπουλος, Σωτήρης Πατρινός, Άγγελος Μουτζούκος.

αλλά είχαν μεγάλο κάζι. Παρά το γεγονός ότι πιάναμε καλή απόδοση με τις καλές ομάδες, κάποιες φορές δεν ήμασταν αρκετά συνεπείς με τις πιο αδύναμες. Σε έναν αγώνα με το Auburn, είχαμε την απόλυτη κυριαρχία σε όλη τη διάρκεια του αγώνα, τους παίζαμε στο μισό γήπεδο, είχαμε κάνει αμέτρητα σουτ στο τέρμα τους κι ωστόσο, η μπάλα δεν ήθελε να πάει μέσα! Μια ευκαιρία κάνανε αυτοί και βάλανε γκολ.

Όλα τα ποδοσφαιρικά σωματεία του Σίδνεϊ έχουν αντιμετωπίσει οικονομικά προβλήματα. Αν και είχαμε πολλούς οπαδούς και έσοδα από τα εισιτήρια, αυτό δεν μπόρεσε να οδηγήσει σε ένα τρόπαιο. Το Συμβούλιο μπορεί να είχε πλούσια εμπειρία για το πώς να οργανώσει τον Σύλλογο, αλλά δεν είχαν καμία ιδέα για το πώς να οργανώσουν μια ομάδα. Έκαναν το λάθος να φέρνουν έτοιμους παίκτες συχνά πληρώνοντας τους πάνω από την αξία τους. Ο Πανελλήνιος ήθελε να ανταγωνιστεί την APIA, τη Hakoah ή την Πράγα, αγοράζοντας περισσότερους παίκτες. Το 1960, ο Πατρινός και ο Τούσις και οι τρεις παίκτες της Hakoah, ο John Adair, ο Φρανκ Χερν και ο Μπομπ Μπουργκόν ήταν μόνο η αρχή. Αυτή η πολιτική της αγοράς ακόμη περισσότερων παικτών έβρισκε εφαρμογή στην αρχή κάθε σεζόν. Η προώθηση παικτών από τη δεύτερη ομάδα ήταν σπάνια - υπήρχαν μόνο λίγες ευκαιρίες. Ο Βαγγέλους Ρωμανός, ο Νίκος και ο Άγγελος Κορμίνος ήταν δυνατοί παίκτες της δεύτερης ομάδας που δεν είχαν πραγματικά την ευκαιρία να το αποδείξουν. Όταν επέστρεφα από τραυματισμό, έπαιξα στη δεύτερη ομάδα. Δεν με ανησυχούσε να παίξω